

ZARZĄDZENIE

Dnia 22 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

po zapoznaniu się z pismem W. S. sygnalizującym potrzebę wznowienia z urzędu postępowania zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 maja 2023 r., sygn. akt II AKa 83/22,
na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. *a contrario*

zarządził:

1. **zawiadomić – przez doręczenie niniejszego zarządzenia – W. S. , iż nie jest dopuszczalne wznowienie postępowania w zakresie objętym pkt I. wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 maja 2023 r., sygn. akt II AKa 83/22;**
2. **pouczyć W. S. , że na zarządzenie nie przysługuje środek zaskarżenia;**
3. **sprawę zakreślić w repertorium KO.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 30 listopada 2021 r., sygn. akt III K 144/20, uniewinnił m.in. W. S. (poprzednio K.) od popełnienia czynów z art. 258 § 1 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez strony, w tym przez prokuratora na niekorzyść czworga oskarżonych, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w pkt I. wyroku z dnia 29 maja 2023 r., sygn. akt II AKa 83/22, uchylił rozstrzygnięcie o uniewinnieniu m.in. oskarżonej W.

S. i sprawę w tym zakresie przekazał Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania. Inne niż kastoryjne części wyroku nie dotyczą W. S.

W dniu 20 lutego 2026 r. w Sądzie Apelacyjnym we Wrocławiu zostało złożone podpisane przez W. S. pismo określone jako „apelacja”. Ogląd pisma nasuwa wniosek, że jest nim gotowy do uzupełnienia stosownymi danymi druk, powtarzający ten sam zarzut („naruszenie art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 41 kodeksu postępowania karnego poprzez wydanie wyroku przez Sąd, który ze względu na sposób wyłonienia nie spełniał warunku niezależności i bezstronności”), wniosek („wnoszę o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania”) oraz uzasadnienie zarzutu, w którym jest mowa, że „w wydaniu zaskarżonego wyroku brał udział sędzia powołany na stanowisko na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa wyłonionej po uprzednim skróceniu w sposób niezgodny z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej kadencji legalnie działającej Rady”, ale bez sprecyzowania o jakiego sędziego chodzi. Druk został wypełniony niedbale, bowiem chociaż W. S. wskazała sygnaturę sprawy II AKa 83/22, to dalej podała, że zaskarża wyrok „Sądu Rejonowego/Okręgowego z dnia 21 kwietnia 2023 roku w całości”, zatem nie sprecyzowała jakiego sądu wyrok ma na myśli, w szczególności, że oznaczony wspomnianą sygnaturą wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, nadto wskazała błędną datę wyroku tego Sądu. Dotycząca jej sprawa została rozpoznana w instancji odwoławczej 21 kwietnia oraz 29 maja 2023 r. i – co oczywiste – wyrok nie zapadł na pierwszym terminie rozprawy.

W Sądzie Apelacyjnym we Wrocławiu pismo W. S. potraktowano jako wniosek o wznowienie postępowania i przekazano do Sądu Najwyższego, gdzie pismo zakwalifikowano jako mogącą prowadzić do wznowienia postępowania z urzędu sygnalizację uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. i sprawę oznaczono sygnaturą I KO 35/26.

Rozpatrując wystąpienie W. S. należy stwierdzić, że nie jest dopuszczalne wznowienie postępowania w zakresie objętym pkt I. wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 maja 2023 r., sygn. akt II AKa 83/22. Rozstrzygnięcie ujęte w tym punkcie ma charakter kasatoryjny (jak wyżej podano, uchyla w określonej

części wyrok Sądu pierwszej instancji i przekazuje sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania), zatem nie jest spełniony warunek wznowienia postępowania sądowego określony w art. 540 § 1 k.p.k., tj. zakończenie tego postępowania prawomocnym orzeczeniem. Zasadniczo przedmiotem wznowienia mogą być te prawomocnie zakończone postępowania sądowe, w których rozstrzygnięto o odpowiedzialności karnej oskarżonego. Wystąpienie W. S. takiej sytuacji nie dotyczy, skoro następstwem dotyczącego jej rozstrzygnięcia z pkt I. wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 maja 2023 r. było ponowne procedowanie Sądu pierwszej instancji, o którego rezultacie autorka pisma w żaden sposób nie wspomniała.

Dodatkowo celowe będzie nadmienić, że bardziej słuszne byłoby uznanie w Sądzie Apelacyjnym we Wrocławiu, że pismo W. S. jest jej osobistą skargą, o której mowa w art. 539a k.p.k. Odstąpiono jednak od zwrotu pisma Sądowi w celu podjęcia czynności stosownych w razie złożenia skargi, jest bowiem oczywiste, że i w takim wypadku pismo nie mogło wywołać oczekiwanego przez autorkę skutku, skoro chodzi o czynność, do której ma zastosowanie termin 7-dniowy (art. 539b k.p.k.), natomiast pismo zostało złożone po upływie prawie 3 lat od kwestionowanego wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu.

Mając powyższe na uwadze, zarządzono jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł.]

